



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Initur comparatio inter Episcopum Thessalonicensem & Arelatensem. Iubet Vigilius uti Episcopi ab Auxanio evocati ad Concilium accedant, nisi justam ob causam abesse cogantur. Personam tamen pro ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ram partibus presentans, secundum consuetudinem a nostris decessoribus attributam sapienti & sollicita indagazione custodiens, si quam humani generis hostis antiquus Zizaniam inter Dei famulos nequitia consueta seminare tentaverit, sapientia sua moderamine adhibitis sibi fratribus & coepiscopis nostris iustitia Deo placita scandala orta submoveat.

V. Addit ergo post ista Vigilius: Quapropter Auxanio fratri & coepiscopo nostro Arelatensis civitatis antistiti vices nostras caritas vestra nos dedisse cognoscat, ut si aliqua, quod absit, contentio fortassis emerferit, congregatis sibi fratribus & coepiscopis nostris causam canonica & apostolica integritate discutens, Deo placita equitate definiat. Quo loco revocanda mihi est memoria eorum qua in proximo capite dicta sunt de iudiciis Episcoporum, nimirum sic vices suas Auxanio commisisse Vigilium ut nihil illi soli licere in hoc voluerit, cunctaque agi praescripserit in conventu comprovincialium Episcoporum. Causas vero majores sic committit Auxanio ut ei necessitatem imponat mittendi relationem ad apostolicam sedem: Contentiones vero si qua, quas Dominus auferat, in fidei causa contigerint, aut tale emerferit forte negotium quod pro magnitudine sui apostolica sedis magis iudicio debeat terminari, ad nostram discussa veritate perferat sine dilatione notitiam.

VI. Sequens istius Vigilij epistolae caput pertinet ad celebrationem Conciliorum Dioeceseos Gallicanae. Sed antequam Vigilij verba referamus, non inutile erit haec observasse illum in ista constitutione secutum esse ordinem quem sanctus Leo praescripserat Anastasio Episcopo Thessalonicensi. Nam cum supra adnotaverimus in istius potestate & mandatis ferme cuncta contineri quae sequentibus seculis aut mandata Legatis sunt aut ab illis praesumpta, adnotaverimusque praeterea Arelatensem antistitem sedis apostolicae per Gallias Vicarium factum esse ad exemplum potestatis quae Thessalonicensi Episcopo tributa erat per Illyricum, par est ut comparationem eorum instituamus ubi occasio tulerit. Sic enim fiet ut lectores plane intelligant parem intra Gallias Arelatensibus Episcopis auctoritatem tributam fuisse ac Thessalonicensibus intra Illyricum. Edixerat itaque Leo vicariatam Anastasij Thessalonicensis Episcopi constituens, uti ad synodum quisquis Episcoporum ab Anastasio foret evocatus occurreret, nec sanctae se congregationi denegaret. Definierat praeterea, ut quisquis Episcoporum superbo animo, cum nulla corporis vel causae foret necessitate detentus, fraternum saepius vellet vitare conventum, se sciret esse iudicandum. Nunc

ergo Vigilius ait, tanquam suis verbis reddere destinasset sensum verborum Leonis: Et quia necesse est ut apud Deo propitiante temporibus ab Arelatensi Episcopo, qui nostris vicibus fungitur, quotiens iudicaverit expedire, pro facienda consolatione communi Episcoporum debeant congregari persona, nullus inobediens ejus forte mandatis se a congregatione suspendat, nisi aut corporalis infirmitas aut iusta causa eum excusatio venire prohibeat. Tum edicens uti qui iustam ob causam non accesserit ad synodum, Presbyterum aut Diaconum pro se mittat, injecta mentione promissionis Christi, qui se pollicitus est futurum in medio eorum qui in nomine ejus congregati essent, addit: Quid ergo se estimat subiturnum qui Deo odiosa superbia in illa congregatione interesse contemnit in qua se Dominus noster ad futurum pia promissione denunciat? Odiosa illa superbia, quam contumacibus illis Episcopis objicit Vigilius, est is ipse superbus animus quem in Illyrijs Episcopis damnat Leo. Ceterum hunc Vigilij locum edidimus ex fide ejusdem codicis regij, in quo legitur multo emendatior quam in editionibus.

VII. Postremum caput epistolae Vigilij respicit necessitatem accipiendarum formarum ab Episcopo Arelatensi. Qua de re cum multa jam a nobis dicta sint, quae nunc repeti non est opus, transeamus ad Aurelianum, qui post Auxanium fuit Arelatensis Episcopus & sedis apostolicae Vicarius per Gallias. Falluntur autem, ut recte observatum est a Saxio, qui putant Aurelianum non statim successisse Auxanio. Sed haec non sunt instituti nostri.

CAPVT XXXVIII.

Synopsis.

I. Aurelianus succedens Auxanio, fit Vicarius Apostolicae sedis, secundum veterem consuetudinem. Generalem pro hac causa epistolam ad Episcopos Gallicanos dedit Vigilius secundum morem.

II. Aurelianus sollicitus de bona fama Vigilij, illi per legatum significavit qui sinistri rumores de illo essent. Iste, scripta ad eum epistola, fidem suam singillatim explicuit, simul illum admonens, ut illam in omnium Episcoporum Galliae notitiam deducat. Evincunt ista sollicitudinem Ecclesiarum Gallicanarum fuisse tum penes Episcopum Arelatensem.

III. Aureliano successit Sapaundus. Hunc statim Pelagius Papa vicibus apostolicae sedis ornavit secundum morem. Tum usum ei Pallij concedit, & privilegium formarum confirmat.

IV. Datum id precibus Childeberti Regis, ut patet ex epistola Pelagij ad Childebertum. Non meminit autem consensus Imperatoris pro concessione Pallij.

V. Admonet deinde Childebertum Pelagius honorandum esse Sapaundum propter apostolicam vicem.

Th. Episcop. n. 51.

Imp. cap. 10. 42.

Ant. Hoffm. 141. 142.

Th. pag. 160. Th. supra cap. 14. §. 11. §. 12.